

OD AUTORA BESTSELLERŮ
ČTVRTÁ OPICE A PÁTÁ OBĚŤ

ŠESTÉ DÍTĚ

J. D. BARKER

Šesté dítě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

J. D. Barker

Šesté dítě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠESTÉ DÍTĚ

J. D. BARKER

2020

Za pravdu

*Vítejte na posledním představení.
Doufám, že jste si oblékli své nejlepší šaty.*

–Sign of the Times, Harry Styles

*Tati, co jsi mi ještě nechal?
Tak cos mi nechal, tati?*

–Another Brick in the Wall, Pink Floyd

1

Tray

Den pátý • 5:19

„Hele, ty hajzlíku malej, máš pocit, že je to tady nějakej penzion, nebo co?“

Ten hlas zněl nevrle a hrubě. Takhle pozdě to mohl být policajt, někdo z ochranky nebo taky jenom vzteklý majitel. Ať už patřil hlas komukoli, Tray Stoufferová se pod vlhkou dekou ani nepohnula. Když se člověk nehýbá, tak lidé někdy zase odejdou. Přestane je to bavit.

Další kopanec – rychlý a tvrdý. Přímý zásah do břicha.

Tray chtěla zařvat, chytit útočníka za nohu a začít se bránit. Neudělala to. Ani teď se nepohnula.

„Já s tebou mluvím, sakra!“

Tenhle kopanec byl ještě prudší než předchozí a mířil do žeber.

Tray to nevydržela a hekla. Pak si přitáhla deku těsněji k tělu.

„Uvědomuješ si vůbec, jak mi ničíte kšefty, když se mi tady utáboříte? Děcka se vás bojí. A starší lidi vůbec nevylezou z baráku. Proč by měli cestou do obchodu překračovat takový svinstvo, jako jste vy.“

Takže majitel.

Tohle všechno už Tray slyšela.

„A víš, co v pět ráno dělám já, zatímco ty si tady chrníš a rozvaluješ se mi před vchodem? Mně právě skončila desetihodinová

směna v pekárně. A minulou noc jsem tam smrděl dvanáct hodin v kuchyni. Za deset hodin začínám znovu. A to všechno, abych si tady na to vydělal. Abych společnosti k něčemu byl. Vy se umíte akorát válet na ulici, parchanti líní! Najdi si práci! Vzpamatuj se!“

Pro čtrnáctiletou holku se žádná práce najít nedala. Alespoň ne legálně. Potřebovala by k ní mít souhlas rodičů, který nikdy mít nebude.

Tray se připravila na další kopanec.

Muž ale místo toho chytil deku, strhl ji z ní a odhodil ji stranou. Přistála v napůl roztáté sněhové břečce pod schody.

Tray se zachvěla a schoulila se do klubíčka, připravená na další kopanec.

„Ale né, ty seš holka, skoro ještě děcko,“ prohlásil muž hlasem, ze kterého úplně zmizel vztek. „Tak to promiň. Jak se jmenuješ?“

„Tracy,“ odpověděla. „Lidi mi většinou říkají Tray.“ V okamžiku, kdy jí slova vyklouzla z úst, jich hned zalitovala. Věděla, jak to dopadá, když s takovými lidmi mluví. Nejlepší bylo držet jazyk za zuby a předstírat, že je neviditelná.

Muž si klekl. V levé ruce se mu houpal papírový sáček. Nebyl starý, možná tak pětadvacet. Na sobě měl teplou bundu. Hnědé vlasy z velké části schoval pod námořnický modrou pletenou čepici. Hnědé oči. Obsah sáčku nádherně voněl.

Všiml si, že se na něj dívá. „Tray, já se jmenuju Emmitt. Máš hlad?“

Přikývla s vědomím, že i tohle je chyba. Jenomže měla *opravdu* hlad. Strašný.

Muž sáhl do sáčku a vytáhl malý bochník chleba. V chladném chicagském vzduchu z kůrky stoupala pára a Tray na okamžik zapomněla na ledový vítr vanoucí od jezera, který co chvíli nabral na síle a kvílel v ulicích.

Zakručelo jí v žaludku tak hlasitě, že to slyšeli oba.

Emmitt lomil kus chleba a podal jí ho. Zhltna ho na dvakrát, ani se neobtěžovala moc kousat. Byl to asi ten nejlepší chleba, jaký kdy jedla.

„Chceš ještě?“

Tray přikývla, i když jí bylo jasné, že by neměla.

Emmitt hlasitě vydechl. Natáhl ruku a pohladil ji po tváři stranou ukazováčku. Pak sklouzl na krk a pod límec svetru. „Nechceš jít se mnou dovnitř? Můžeš ho sníst, kolik budeš chtít. A mám i jiné jídlo. A teplou sprchu. Pohodlnou postel. Udělám...“

Tray oběma rukama prudce uhodila muže do ramen. Klečel na jednom kolenu, neměl úplně dobrou rovnováhu a její ránu nečekal. Svalil se na záda, sáček mu vypadl z ruky a hlavou se praštil do kovového zábradlí u schodiště.

„Ty malá děvko!“ zařval.

Než se stačil zvednout, Tray už byla na nohou. Sebrala sáček, hodila si přes rameno batoh, seběhla pět schodů, zvedla ze země deku a rozběhla se po Mercer. Věděla, že ji nebude honit, to lidé dělali jen výjimečně, ale někdy...

„Ať už tě tady nevidím! Jestli tě tu chytím, zavolám policajty!“

Když se Tray odvážíla otočit, spatřila, že Emmitt mezitím vstal, sebral ze země věci a právě vchází do budovy. Měla pocit, že i na tu dálku cítí, jak se z chodby line teplo.

Zpomalila až u brány hřbitova Rose Hill. Takhle pozdě byla zamčená, ale Tray se díky své hubené postavě po chvíli protáhla mezi tepanými mřížemi dovnitř. Nakonec ještě dostala skrz taky batoh a deku.

Chicago nabízelo bezdomovcům několik nocleháren, ty už si ale vyzkoušela. Zaprvé už ji stejně dovnitř nepustí, protože většinou zavíraly mezi sedmou večer a půlnocí. A i kdyby ještě měli otevřeno, stejně bude plno. Na noclehárnu se někdy stála fronta už od poledne a nikdy se nedostalo na všechny. Na ulici si navíc Tray připadala bezpečněji. Všude jinde mohla narazit na nějakého „Emmitta“, hlavně v noclehárně, a být s takovým chlapem zamčená uvnitř bylo mnohem horší než na něj narazit na schodech budovy nebo v nějaké uličce chráněné před větrem. Navíc nemusel být jen jeden. Emmittové měli sklony se sdružovat a lovit ve smečkách.

Tray se na hřbitovech nebála. Po dvou letech, které strávila na ulici, už na všech spala nejméně jednou. Rose Hill byl jejím oblíbeným díky hrobkám. Na rozdíl od hřbitovů v Oakwoodu nebo Gracelandu tu na noc hrobky nezamykali. Hřbitov sice hlídalo několik zaměstnanců ostrahy, ale v takhle studené noci budou určitě

zalezlí v kanceláři, hrát karty, dívat se na televizi nebo dokonce spát. Pozorovala je oknem mnohokrát.

Brodila se sněhem zasypanou uličkou Tranquility Lane. Stopy, které za sebou nechávala, ji netrápily. Vítr je brzy zafouká. Nechtěla ovšem zbytečně riskovat, takže když vyšla na kopec, nezahnula doleva na Bliss Road, ale přešla na druhou stranu Tranquility a skrčená proklouzla mezi stromy, které tam Bliss lemovaly.

I když nikde nesvítila světla, měsíc byl téměř v úplňku, a když spatřila hladinu jezírka, v níž se odrážel, musela se zastavit a chvíli se tím pohledem kochat. Pod čerstvou tenkou vrstvou sněhu se ledová hladina krásně třpytila. Kolem vody tiše stály mramorové sochy a mezi nimi kamenné lavičky. Byl tady takový klid. Takový mír.

Tray si dívky, která klečela u vody s tváří odvrácenou na druhou stranu, nejprve nevšimla. Měla blond vlasy, které jí spadaly do půli zad. Hleděla na jezírko tak nehybně, že vypadala jako jedna ze soch. Měla hrozně bledou pleť, skoro stejně bílou jako šaty. Byla boso, bez bundy či kabátu, jen v bílých šatech z tak tenké látky, až byla téměř průhledná. Dívka držela ruce sepjaté na prsou jako v modlitbě a hlavu nakloněnou na stranu.

Tray šla beze slova blíž. Po pár krocích si uvědomila, že tenká vrstvička sněhu, která pokryla vše kolem, ulpěla i na dívce. Když jí pak obešla ze strany, poznala, že to vůbec není dívka, ale dospělá žena. Zářivě bílou, která jí pokrývala každý centimetr těla, narušovala tenká rudá linka táhnoucí se od vlasů po tváři. Další vedla z koutku levého oka jako proud rudých slz a třetí z koutku úst. Tahle jí malovala rty do jasně červené.

Na čele měla cosi napsané.

Moment, to nebylo napsané.

U kolen jí ve sněhu ležel stříbrný podnos. Takový, jaký byste našli na snobské párty nebo v luxusní restauraci. Tray už ve svých čtrnácti letech věděla, že podobná místa v životě uvidí maximálně v televizi.

Na podnosu ležely tři bílé krabičky. Každá převázaná černým provázkem.

Za krabičkami stál kus lepenky s nápisem. Žena ho měla opřený o hrud. Tray někdy s podobnými cedulemi prosila o peníze na jídlo.

Až na to, že slova, která byla napsaná na této lepence, nikdy v životě nepoužila. Stálo tam:

OTČE, ODPUSŤ MI

Tray udělala jedinou věc, které byla schopna. Utíkala.

2

Poole

Den pátý • 5:28

Ahoj, Same,

Umím si představit, že jsi zmatený.

Umím si představit, že máš spoustu otázek.

Já jsem byl taky. A rovněž mám otázky. Opravdu.

Otázky jsou základem vědění, učení se, objevování. Zvídává mysl nezná hranice. Zvídává mysl je jako skladiště s neomezeným úložným prostorem, palác paměti s nekonečným počtem komnat a pater a naleštěných třpytivých věcíček. Mysl se ale může poškodit, stěny se zhroutlí a palác paměti potřebuje rekonstrukci, protože jeho komnaty jsou v žalostném stavu. Obávám se, že tvá mysl spadá přesně do této druhé kategorie. Fotografie kolem tebe a deníky, které leží vedle, představují klíče, které ti pomohou vše znovu z trosek vybudovat.

A taky máš mě, Same.

Budu ti pomáhat stejně, jako jsem to dělal doted.

Odpustil jsem ti, Same. Snad ti odpustí i ostatní. Už je z tebe jiný člověk. Posunul ses mnohem dál.

–Anson

„Co to má jako být?“ zavrčel zvláštní agent Frank Poole, když papír s vytisknutým textem odložil. Zavřel oči a přitiskl si dlaně ke spánkům. Strašlivě ho bolela hlava. V letadle z New Orleansu se zkusil trochu vyspat, ale nešlo to. Satelitní telefon mu v jednom kuse zvonil. Tým z oblastní kanceláře FBI z New Orleansu stále prohledával právnickou kancelář Sarah Wernerové i byt nad ní. Ani ne před devíti hodinami na Poolea hleděla mléčně zakalenýma očima mrtvá z gauče. Na klíně měla plesnivě zbytky večere a uprostřed čela černou díru po kulce. Koroner potvrdil, že je mrtvá několik týdnů, tedy mnohem déle, než si Poole původně myslel. Když ji identifikovali jako Sarah Wernerovou, bylo jasné, že žena, s níž v posledních dnech viděli detektiva Sama Portera, není Sarah Wernerová, přestože to o sobě tvrdila. Jen se za ni vydávala, nahradila ji. Ti dva společně dostali z ženské věznice jednu trestankyni a převezli ji na druhou stranu států do Chicagu.

Mezi telefonáty s týmem z New Orleansu žhaval satelitní linku s Porterovým partákem. Našli Portera v Guyonu, což byl opuštěný hotel v Chicagu. Vězeňkyně, které pomohl uprchnout, ležela zastřelená v lobby. Porter seděl v téměř katatonickém stavu v pokoji ve třetím patře a všude kolem visely fotky známého sériového vraha Ansona Bishopa, takzvaného Vraha čtyř opic. Vedle Portera ležely zápisníky a taky notebook se vzkazem na obrazovce.

Podle toho, co se zatím dozvěděl, se chicagské metropolitní policii podařilo spojit notebook s bizarními vraždami, k nimž došlo v několika posledních dnech. Někdo opakovaně topil a oživoval několik mladých dívek, až to jejich těla nakonec vzdala. Kromě nich došlo k vraždě několika dospělých, kteří byli zabiti různými způsoby, ale měli společné to, že poskytovali lékařskou péči muži jménem Paul Upchurch. Ten se právě nacházel na operačním sále ve Strogerově nemocnici.

Když Poole nemluvil přes satelitní telefon s oblastním týmem z New Orleansu ani s detektivem Nashem, hovořil s detektivem Clair Nortonovou, která se nacházela v nemocnici, kde vypukla jakási epidemie. Epidemie, kterou vyvolal Bishop, Upchurch a dost možná ještě někdo jiný.

Jediný člověk, který mu naopak přes satelitní telefon nevolal, byl jeho přímý nadřízený – zvláštní agent pověřený velením Hurlless.

Pooleovi bylo jasné, že telefonát od něj může čekat každou chvíli a že by si měl připravit odpovědi na otázky, které jistě dostane.

„Chci s ním mluvit,“ řekl odkudsi zpoza něj detektiv Nash. Stáli v pozorovací místnosti.

Poole měl dál hlavu zabořenou v dlaních. „Ani náhodou.“

Na druhé straně jednostranného zrcadla seděl na kovové židli Porter a hrbil se nad rovněž kovovým stolem. Neměl pouta. Poole své rozhodnutí znovu zvažoval.

„Se mnou mluvit bude,“ naléhal Nash.

Porter ještě neřekl ani slovo. Nemluvil vůbec s nikým.

„Ne.“

„Sam není zlý chlap. Určitě v tom nejede.“

„Je v tom až po uši.“

„Ne, Sam ne.“

„Tu ženskou, co jí pomohl utéct z basy, někdo zastřelil pistolí, kterou jsme našli u něj. Na ruce má stopy střelného prachu. Ani se nesnažil zbraň schovat nebo utéct. Prostě tam seděl a čekal, až ho najdete a zatknete.“

„Nevíme, jestli ji zabil.“

„Nepopřel to,“ opáčil Poole.

„Nezabil by ji, kdyby to nebylo v sebeobraně.“

Poole ho nevnímal. „Zavolal detektivovi Nortonové do Strogenovy nemocnice a sdělil jí informaci, kterou by nemohl mít, kdyby v tom nejel. Věděl, že Upchurch trpí glioblastomem. A odkud vůbec věděl, jak se Upchurch jmenuje? Stejně tak mluvil o těch dvou holkách, a to v detailech, které nemohl znát, jestli je čistý.“

„Slyšel jsi Clair. Říkala, že je má od Bishopa.“

„Takže mu je řekl Bishop,“ opáčil Poole našťavaně. „Bishop mu řekl, že píchl těm dvěma nezvěstným holkám SARS. Že je nechal v tom baráku i s Upchurchem jako trojského koně.“

Tomuhle se Poole také snažil přijít na kloub. Nezvěstné dívky Kati Quigleyová a Larissa Bielová se obě našly v Upchurchově domě. Porter tvrdil, že dostaly injekci s nějakou variantou viru SARS. V tuto chvíli v nemocnici prováděli testy krve, aby informaci potvrdili, a nikoho nepouštěli ven ani dovnitř. V nejlepším případě šlo jen o planý poplach. V tom nejhorším...

„Bishop si s ním hraje,“ řekl Nash. „To je všechno.“

„Řekl Clair, že to podělal. Že je mu to líto. Proč by nevinný chlap tvrdil něco takového?“

„Jenomže chlap s něčím takovým na svědomí by utekl. Neseděl by v pokoji a nečekal, až si pro něj přijdou policajti. Zahladil by stopy a zmizel.“

Poole namítl: „Ukradl důkazy. Porušil přímé rozkazy. Utekl do New Orleansu, pomohl utéct z vězení ženské a nechal za sebou jednu mrtvolu. A další tady. Přesně kvůli tomu s ním nemůžeš mluvit, jste si moc blízcí, takže nic z toho nevidíš. Zapomeň, že je to tvůj parťák, zapomeň, že je to tvůj kamarád. Uvědom si důkazy a dívej se na něj jako na podezřelého. Dokud to neuděláš, nebudeš objektivní. A dokud nebudeš objektivní, představuješ součást problému.“

Poole zvedl vytisknutý papír a znovu zkoumal text na něm. „Kde je teď ten notebook?“

„Nahore, v našem IT oddělení.“

„Tak tam zavolej, ať ho zabalí. Nechci, aby na něj vaši lidé sahalí. Celý váš tým je kompromitovaný. Rozeberou ho v laborce FBI a analyzují data,“ řekl Poole. „Co ty fotky a zápisníky, které jste našli v pokoji s ním?“

Nash neodpověděl.

„Nebudu se ptát dvakrát.“

„Fotky jsou pořád v hotelu Guyon, pokoj číslo 405. Nechal jsem pokoj vyfotit a zapáskovat. Celé patro hlídá strážník a další dva stojí před hotelem,“ odpověděl Nash. „Zápisníky jsem vzal sem a sám jsem je zaevidoval.“

„Nechej všechno, jak je. Odteď se už vaši lidi ničeho nedotknou.“

Nash neodpověděl.

Poole se postavil a v hlavě ho při tom pohybu zabořilo, jako by se mu v ní valila kuželkářská koule a narážela do stěn lebky. Znovu si promnul spánky. „Hele, já vám tím prokazuju službu. Ať už to se Samem dopadne jakkoli, může to skončit u soudu a ty i tvoji lidi byste od toho měli dát ruce pryč. Jestli to neuděláte, tak vás jakýkoli lepší právník rozcupuje na kusy. Začne u Sama a pak přejde k tobě,

Clair, Klozowskému a ke všemu, na co jste sáhli. Od této chvíle se budete jen dívat. Všichni. Cokoli jiného je profesní sebevražda.“

„Já své přátele na holičkách nenechávám.“

„Ne, ale někdy nechávají na holičkách oni tebe.“

Poole sáhl na kliku, otevřel dveře a vešel do výslechové místnosti. Kovové bouchnutí, se kterým je za sebou zavřel, bylo jedním z nejhlasitějších zvuků, jaké kdy slyšel.

3

Clair

Den pátý • 5:36

Clair kýchla.

„To si děláš prdel,“ zabručel Klozowski, který se na ni podíval přes celou bývalou vyšetřovnu nemocnice Johna H. Strogera Jr., která jim sloužila jako provizorní kancelář.

„Říká se *pozdrav pánbůh*,“ řekla Clair, než se vysmrkala.

„Mám přecitlivělou kůži, sucho v krku a bolí mě celé tělo,“ prohlásil Klozowski. „Víš, na co se můžeme těšit? Jako další přijde průjem. Když člověk zrovna není hezky v klidu doma, nic horšího snad není. Následně se nám začnou roztékat orgány, až budou úplně na kaši. A oči taky. Odejdemo z tohoto světa jako kaluž zbytků. Takhle jsem si smrt nepředstavoval. Když jsem se dal k policii, myslel jsem si, že umřu v nějaké husté přestřelce, útoku nebo zásahu jednotky rychlého nasazení, ne takhle.“

„*Hustý* říkají pubertáči,“ odsekla Clair. „A děláš na IT oddělení. Nerdové, jako jste vy, se do podobných akcí nedostanou. Spíš umřeš na pořežení papírem nebo selhání vršku na pero.“ Zmunchala papírový kapesník a hodila ho do koše pod stolem, na němž stále ležely Upchurchovy lékařské záznamy. „A symptomy sis taky popletl. Takhle se projevuje ebola. Při SARS se ti orgány neroztecou.“

„Tak to jsem klidný.“

Clair kývla hlavou ke Klozowského notebooku. „Máš pro mě konečné číslo?“

„Ani se neptej.“

„Musím.“

„Dvacet tři,“ řekl.

Clair se trochu rozveselila. „Bále jsem se, že to bude víc. Mohlo to být horší.“

Klozowski zavrtěl ukazováčkem. „Prošli jsme Upchurchovu složku a identifikovali třiadvacet potenciálních obětí. Všechny jsme přivezli do nemocnice společně s jejich rodinami. Když k nim přičteš partnery a děti, dělá to osmdesát sedm lidí.“

„Á sakra,“ posmutněla Clair.

Jakmile si uvědomili, že Upchurch a jeho partner zabíjí osoby odpovědné za chyby při jeho léčbě, nechala je Clair všechny shromáždit v nemocnici ve víře, že jedině zde budou moct tak velkou skupinu lidí dostatečně ochránit. Upchurch i jeho partner s tím počítali a nakazili poslední dvě Upchurchovy oběti – Larissu Bielovou a Kati Quigleyovou – nakažlivým patogenem, protože věděli, že obě dívky rovněž nakonec skončí zde, v nejbližší nemocnici.

Během několika málo hodin vystavili kontaktu s virem nejen zbývající lidi, které měl Upchurch v úmyslu zabít, ale taky všechny v nemocnici. Clair Nortonová a Edwin Klozowski mezi ně samozřejmě počítali i sebe.

Když jí Porter volal, řekl jí ale ještě něco důležitějšího. Patogenem byl podle něj virus SARS a Upchurchovým partnerem Anson Bishop. Celá nemocnice byla okamžitě uzavřena. Podle platných směrnic uvědomili Centrum pro prevenci a kontrolu nemocí a okamžitě obdrželi odpověď v podobě krizového týmu, který dorazil z místní karanténní stanice na chicagském letišti O'Hare. Tým dorazil za sedmadvacet minut. Kloz jim to stopoval. Za tu dobu si čtyřikrát změřil teplotu.

Clair se stále snažila pochopit poslední rozhovor s Porterem.

Muž, který jí volal, se nezdál být mužem, jehož znala.

Byl poražený a zlomený.

Sam věděl věci, které by vědět neměl.

Když Nash s jednotkou rychlého nasazení vtrhli do Upchurchova domu, objevili ho v holčičím pokojíku v prvním patře. Žádnou

holčičku ovšem nenašli, jen figurínu oblečenou do dívčích šatů a obklopenou plyšáky a kresbami. Ukázalo se, že dívka je jen postavou v nepovedeném komiksu, který Upchurch tvořil. vzdal se dobrovolně. Ve sklepě našli Larissu Bielovou, v bezvědomí a pod vlivem léků. Později zjistili, že spolykala sklo. Nejprve se domnívali, že ji k tomu přinutil Upchurch, ale pak se ukázalo, že sklo spolykala sama v zoufalém pokusu zabránit mu, aby ji zneužil stejně jako ostatní. V písemné výpovědi Larissa uvedla, že Upchurch topil dívky, dokud se jim nezastavilo srdce, a pak je oživoval. Šlo prý o zvrácený pokus dozvědět se, jestli existuje posmrtný život. Když Larissa spolykala sklo, poškodila se, takže v jeho očích už nebyla vhodným testovacím subjektem.

Clair si neuměla představit, že by udělala podobné rozhodnutí. Larissa Bielová prokázala neuvěřitelnou sílu, když vzala osud do vlastních rukou a vyrvala ho ze spárů šílence. Bielová se zotavovala po operaci, při níž jí vyjmuli sklo z těla a napravili poranění v hrdle, na hlasívkách a v žaludku. I když se očekávalo, že se z následků utrpení v Upchurchově domě dostane, už se u ní projevil příznak viru, kterým její už tak zničené tělo infikoval Anson Bishop. Zda zvládne i boj s virem, to se teprve ukáže.

V kuchyni Upchurchova domu našli ležet v bezvědomí na stole Kati Quigleyovou. V ruce držela bílou krabičku převázanou černým provázkem. Podpis Ansona Bishopa. V krabičce ležel klíč ke skříňce v nemocniční šatně. Ve skříňce objevili lékařské záznamy Paula Upchurche společně s jablkem, do kterého někdo zabodl injekční stříkačku. Podle Portera obsahovala čistý vzorek patogenu. Bishop mu prý řekl, že jestli Upchurch zemře, vypustí virus do města v mnohem větším měřítku.

Sněhurka na to taky naletěla, řekl Porter.

Paul Upchurch v tuto chvíli prodělával operaci. Když ho policie zatkla, upadl do bezvědomí, zřejmě následkem glioblastomu. Měl rakovinu mozku ve čtvrtém stadiu. Porter dále řekl Clair, že má najít člověka jménem doktor Ryan Beyer, který pracoval jako neurochirurg v nemocnici Johnse Hopkinse. Pověřila tímto úkolem Klowzského, který ho objevil ani ne za deset minut. Clair se okamžitě spojila s federálním agentem Frankem Poolem a nechala doktora

Beyera převézt z Baltimoru do Chicaga na palubě služebního letadla FBI. Letadlo odstartovalo z mezinárodního letiště Thurgooda Marshalla ve Washingtonu krátce po půlnoci a ve 2:21 v noci přistálo na letišti O'Hare. Odtamtud přivezli doktora Beyera policejním vozem přímo do Strogerovy nemocnice, kde ho opatrně, aby nepřišel do kontaktu s nakaženými lidmi, odvedli na sál ve druhém patře, kde už ležel připravený Upchurch. Upchurch s Bishopem zabili mnoho lidí, protože měli pocit, že se mu nedostalo odpovídající zdravotnické péče. Tak či tak ho jejich činy dostaly na první místo velmi dlouhého pořadníku a v hlavě se mu nyní vrtal přední specialista v oboru.

Kdosi zaklepal na dveře.

Do místnosti nahlédla Sue Miflinová, nemocniční sanitářka. „Detektive? Doktor Beyer právě vyšel ze sálu a chtěl by s vámi mluvit.“

4

Poole

Den pátý • 5:38

Když Poole vešel do výslechové místnosti, detektiv Sam Porter z chicagské metropolitní policie ani nezvedl hlavu. Vůbec nedal najevo, že by jeho přítomnost zaregistroval. Ani se nepohnul a nevnímal svět kolem sebe. Rty se mu pohybovaly v jakémisi vnitřním neslyšném hovoru. Pohled měl upřený do dlaní. Prsty mu občas prudce škubly, ale zřejmě šlo o bezděčný pohyb. Pooleovi to připomínalo okamžik, kdy člověk usíná a podobné záškuby těla představovaly poslední boj těla se zbytky vědomí. Porter však měl ke spánku daleko. Měl ostříží pohled jako naspeedovaný narkoman, jako někdo, kdo si právě dal třetí lajnu koxu. Hypersenzitivní, s tělem jako v křeči, zběsilý, ale zároveň chladně vypočítavý. S hlavou plnou složitých myšlenek, které nikomu jinému nedávají smysl.

Poole Sama Portera moc dobře neznal, určitě ne lépe než zbytek původního týmu nasazeného na vyšetřování Opičího vraha, ale znal lidi obecně. Poole byl hrdý na schopnost odhadnout člověka jediným pohledem, pochopit jeho pohnutky i obavy, odhadnout jeho intelekt a slabé stránky. Když se poprvé setkal s detektivem Porterem, instinkt mu řekl, že je to dobrý policajt. Viděl v něm bystrého a zkušeného člena policejního sboru, kterého kolegové obdivují a respektují. Měl ho za člověka, jakým chtěl být od chvíle, kdy dostal odznak. A přestože Porter toho za krátkou dobu, kterou spolu

strávili, moc nenamluvil, byl si Poole jistý, že rozumí spoustě věcí. Nedělal unáhlené závěry, řídil se důkazy. Záleželo mu na obětech a bojoval za jejich památku. Chtěl spravedlnost pro ty, kteří po nich zůstali.

Detektiv Sam Porter, kterého Poole znal, byl správný člověk.

Muž, který seděl ve vyšetřovací místnosti, *nebyl* tenhle Sam Porter. Tohle byla jen prázdná schránka.

Viděl před sebou zlomeného muže.

Na sobě měl zmačkané a špinavé oblečení, které páchlo potem. Několik dní se neholil. Oči, kterými prudce těkal ze strany na stranu, byly podlité krví a hleděly na svět zpoza vaků tmavých, nafouknutých a opuchlých nedostatkem spánku.

Poole se usadil na židli proti Porterovi, založil paže a opřel se o stůl. „Same?“

Porter dál upíral pohled na ruce a jeho rty se pohybovaly v rozhovoru, který slyšel jen on sám.

Poole luskl prsty.

Nic.

Poole zvedl pravou ruku a vši silou praštil dlaní do stolu.

Bolelo to jako čert.

Porter zvedl hlavu. Přimhouřil oči. „Franku.“

Nevyslovil Pooleovo jméno jako otázku, ani jako by ho najednou poznal, jen konstatoval fakt. Vydechl ho skoro šeptem, jako by skoro nepromluvil.

„Musíme si promluvit, Same.“

Porter se opřel a pak znovu sklopil zrak do dlaní. „Já chci mluvit se Sarah Wernerovou.“

„Je mrtvá.“

Porter naklonil hlavu na stranu. „Cože?“

„Zabitá kulkou do čela asi před třemi týdny. Našel jsem ji sedět na gauči u ní v bytě v New Orleansu.“

Porter zavrtěl hlavou. „Ale tu nemyslím, s tou druhou. S tou druhou Sarah Wernerovou.“

„Tak mi řekněte, kde ji mám hledat, a já vám ji přivedu.“

Porter neodpověděl.

„Věděl jste, že zabila skutečnou Sarah Wernerovou?“

„Nevíme, jestli to byla ona.“

Na základě odhadovaného času smrti si byli jistí, že když došlo k vraždě skutečné Sarah Wernerové, byl Porter ještě v Chicagu. Pokud šlo o tu druhou část, měl Porter pravdu. Druhá žena si sice přivlastnila její totožnost, ale jinak neměli důkaz, že ji zabila.

Poole řekl: „Víte, kdo je vaše Sarah Wernerová, ta falešná?“

„A vy?“

„Já vím, že s vaší pomocí pomohla jiné ženě k útěku z věznice v New Orleansu. Údajné matce Ansona Bishopa – Opičího vraha. Víím taky, že jste tuhle uprchlou trestankyni odvezli přes několik států sem do Chicaga. Víím, že včera večer byla ta žena zavražděna v hotelu Guyon pistolí, kterou krátce nato našli u vás. Víím, že vaše Sarah Wernerová je v trapu a že vy jste neměl čas nebo chuť umýt si z rukou zbytky střelného prachu, než tam vtrhla zásahovka.“ Poole si povzdchl. „Vím toho dost. A teď byste mi mohl říct, co víte vy.“

„Je to Bishopova matka,“ odpověděl Porter tiše.

„Ta mrtvá ženská? Vždyť to říkám.“

„Ta mrtvá ne. Ta druhá Sarah Wernerová, která jela se mnou. Falešná Sarah Wernerová. Řekli mi, že je Bishopova matka, těsně předtím, než s Bishopem utekli. Potom, co Bishop zastřelil tu trestankyni.“

„A vy jim věříte? Po všem, do čeho vás namočili?“

Porter sklopil oči zpátky k prstům, kterými nepřestával škusbat. „Musím si přečíst ty deníky, všechny. Všechno, co nechal v pokoji. Je v nich všechno, co potřebujeme. Kompletní odpovědi. Je to tam. Je to tam.“

„Same, žvaníte nesmysly. Musíte si odpočinout.“

Porter zvedl hlavu a předklonil se blíž k Pooleovi. „Musím si přečíst ty deníky.“

Poole zavrtěl hlavou. „Ani náhodou.“

„Odpovědi najdeme v nich.“

„Podle mě jsou ty deníky k ničemu,“ odpověděl Poole.

Porter rychle zavrtěl hlavou. „Našel jsem to jezero. Barák. Přece jste ho viděl, ne? Jel jste tam. Je mi to jasné. Jsou skutečné.“ Pak spiklenecky ztišil hlas. „Ve sklepě je skvrna od krve, přesně na místě, kde má být. Přesně tam, kde umřel Carter.“

„Tak si teda promluvíme o tomhle, Same. To bylo poprvé, co jste byl v Simpsonvillu v Jižní Karolině? Na adrese 12 Jenkins Crawl Road?“

Porter se na něj zmateně zadíval. „Cože? Samozřejmě, proč?“

„Když jsem přijel do Simpsonvillu, prošel jsem si s tamním šerifem záznamy z katastru. Ten pozemek patří vám.“

Porter jako by ho neslyšel. „Našli jste v jezeře Cartera?“

„Z jezera jsme vytáhli šest těl. Pět v celku a jedno rozsekané na kousky v pytlích na odpadky.“

„Carter,“ vydechl Porter tiše.

„Záznamy v katastru, Same. Proč je v nich uvedené vaše jméno?“

Porter už si zase hleděl na ruce a pohyboval rty, aniž by vydal hlásku.

„Same?“

Prudce zvedl hlavu. „Co?“

„Proč jste uvedený jako majitel nemovitosti na adrese 12 Jenkins Crawl Road?“

Porter jen mávl rukou. „To dělá Bishop. Určitě je padělal, zfalšoval, vyměnil... to je jedno. Udělal to on a nezáleží na tom.“ Znovu se opřel a na rtech se mu objevil úsměv. „Našli jste Cartera. Vy... jste... našli... Cartera. Sakra, vy jste našli Cartera.“

Poole se mu díval na ruce, které sebou na stole stále škubaly. Porter jako by to nevnímal. „Není vám dobře, Same. Musíte si odpočinout.“

Porter praštil oběma rukama do stolu a předklonil se. „Musím si přečíst ty deníky!“

„Komu patří těch dalších pět těl, která jsme vytáhli z jezera?“

„Nemám tušení.“

„Je to váš pozemek.“

Porter otevřel ústa, jako by chtěl odpovědět, ale pak znovu zmlkl. Upřel pohled na ruce. Propletl prsty a pak je od sebe oddělil. „To všechno dělá Bishop. Je to jeho práce. Posílá do světa jednu lež za druhou.“

„Jestli je to takhle, tak proč věříte těm deníkům?“ zeptal se Poole. „Jestli Bishopovi nemáme věřit, proč vás zajímá, co v těch zápiscích je?“

Porter s nadějí v očích zvedl hlavu. „Kde jsou teď? Pořád v hotelu?“

„Já jsem se vás na něco ptal, Same.“

„Vašich dalších pět těl bude v těch denících.“

„To nemůžete vědět.“

Porter se předklonil blíž. V koutku úst se mu leskla kapka sliny. „Víme to, protože jste našli Cartera přesně tam, kam ho podle deníku hodil. Víme, že je to pravda, protože ve sklepě je skvrna od krve a na lednici je zámek. Chce, abychom věděli, co se stalo. Všechno ostatní – třeba moje jméno v katastru – je jenom snůška nesmyslů, mlha, přes kterou musíte prohlédnout.“

Poole se opřel, ale ani na okamžik nespouštěl oči z muže na druhé straně stolu. Tentokrát zrak nesklopil ani Porter.

Ten teď ztišil hlas. *„Jmenuje se Rose Finickýová a zasloužila si zemřít. Snad stokrát si to zasloužila. Do nevinné ženy měla skutečně daleko.“*

„Cože?“

„Tohle mi řekl Bishop, když ji střelil do hlavy.“

„Tu ženu, kterou jsme našli v lobby Guyonu?“

Porter přikývl. „Ta druhá žena, o které jsem si myslel, že je Sarah Wernerová, je Bishopova matka. Využil mě, aby je obě dostal do Chicaga. Tvrdil, že má bombu.“

„Máte na ruce stopy z té zbraně.“

„Vzal jsem mu ji a vypálil varovný výstřel. Nezasřelil jsem ji. To on.“

„Jestli jste tu pistoli měl, proč jste je nechal oba odejít? Proč jste je nezatkl?“

„Víte proč.“

„Kvůli tomu, co jste řekl Clair?“

Porter přikývl. „Píchl těm holkám SARS a vzorek nechal v nemocnici zapíchnutý do jablka, aby dokázal, že je ten virus skutečný. Tvrdil mi, že ho má víc a že jestli je nenechám odejít, tak se rozšíří. Prý už všechno zařídil a nachystal. Nemohl jsem riskovat, že blafuje. Musel jsem je pustit. Pak mi řekl, že mám zavolat z pokoje 405 a že tam najdu další důkazy.“

„A vy jste ho poslechl?“

„Copak jsem měl na vybranou?“

Poole by mu nejraději odpověděl, že ano, že měl spoustu možností. Porter udělal od okamžiku, kdy případ převzal, spoustu rozhodnutí, a neustále volil špatně. Měl takové klapky na očích, že byl prakticky slepý. Příslowecná králičí nora, do které spadl, byla hluboká a Porter se s Bishopem očividně střídali u lopaty, aby ji prohloubili ještě víc.

„Ale ještě jednu věc musíte vědět.“ Světlo v Porterových očích zablikalo, jako by najednou žárovka reagovala na kolísání proudu. Zamrkal. Soustředil se na Poolea. „Některé části deníku jsou pravda – domy, jezero, Carterovi. Podle mě je všechno tohle popsáno přesně. Jenomže jiné ne. Teď už to chápu. Jde to poznat ze stylu psaní, z výběru slov. Nechal nám stopy. Jsem si jistý, že už umím poznat rozdíl. Píše jako z toho dětského seriálu *Nechte to na Beaverovi*, ale já už to umím prokouknout. Určitě jste si toho už taky všiml, že?“

Poolea to rozčilovalo čím dál víc. „Ty deníky mají jenom odlákat pozornost.“

„Ne!“ Porter to vyhrkl mnohem hlasitěji, než měl v úmyslu, protože se sám sebe polekal a víc se nahrbil. „Ne, ty deníky jsou klíčem ke všemu, jenom to musíme vyšpekulovat.“

„Jediné, co musím udělat já, je chytit vraha.“

„*Vrahy*,“ odpověděl Porter.

„Cože?“

„Těsně předtím, než mě nechali v hotelu, řekla Bishopova matka: *Proč jsi tomu hodnému pánovi řekl, že je tvůj otec mrtvý?* Mluvil o deníku.“ Porter se znovu předklonil. „Copak to nechápete? Já už jo. Ta slova mě úplně bijí do očí. Všechny lži a všechny pravdy. Vidím je teď tak jasně, jako by je vytiskl jinou barvou. Viděli jste tělo Libby McInleyové. Podle mě ji nezabil Bishop. Myslím, že se ji snažil chránit. A jestli to nebyl Bishop...“ Znovu propletl prsty, jako by hnětl neviditelné těsto. „Všichni jsou vrazi – jeho matka, otec i Bishop. A podle mě jsou teď všichni tři v Chicagu. Ti tři se snaží dokončit něco, co začalo už před lety, když byl Bishop ještě dítě. A to něco musí být popsáno v denících. Pravda schovaná uprostřed snůšek lží.“ Začal pokyvovat hlavou a na rtech se mu znovu

rozhostil úsměv. „A já už je všechny vidím.“ Podíval se na Poolea. „Musíte mi věřit.“

Poole se na něj několik vteřin jen díval. „Někteří lidé si myslí, že jste otec Ansona Bishopa.“

Porterovi stekla z koutku úst slina a dopadla na kovový stůl v podobě malé kapky. Utřel si rty rukávem a podíval se Pooleovi upřeně do očí. „A vy si myslíte co?“

„Já si myslím, že jsme ve vašem pokoji v Guyonu našli přesvědčivé důkazy.“

Porter se ušklíbl. „Fotky? Ale no tak. Snad víte, že ty jdou snadno zfalšovat.“

„Některé ty fotky jsou přes dvacet let staré,“ odpověděl Poole. „I kdyby je chtěl zfalšovat, kde by vzal Bishop vaše dvacet roků staré fotky? Jak dlouho ho znáte, Same?“

„Ani ne půl roku,“ odpověděl Porter. „Poznal jsem ho ve stejný den jako Nash – při té nehodě autobusu, když předstíral, že patří k chicagské policii. Jestli vás to uklidní, přineste si polygraf, mně je to jedno. Nemám co skrývat. S těma fotkama je to stejné jako se záznamy v katastru, které jste našli. Snaží se vás odlákat od pravdy.“

„Od pravdy v jeho denících, kterou vidíte jenom vy.“

Porter na to nic neřekl. V duchu už se zase zatoulal jinam.

Poole se snažil, aby na sobě nedal znát frustraci. „Kdo je Rose Finickyová?“

„Musíte mě nechat přečíst si ty deníky. Přece vám musí být jasné, že by mi je nenechal, kdyby nebyly důležité. Pochopte aspoň tohle.“

„Moji lidé je projdou.“

„Nemáme čas. Nevědí, co mají hledat. Neuvidí pod všemi těmi nesmysly pravdu. Já Bishopa znám.“

„Opravdu?“ opáčil Poole. „Jak dobře?“

Někdo zabušil na průhledné zrcadlo. Dvě rychlé rány těžkou pěstí.

Poole se chvíli ani nehnul a probodával Portera pohledem. Ten se mu díval zpřímá do očí. Nedokázal na něm nic poznat. Snažil se, ale nešlo to. Jestli Porter lhal, nebylo to na jeho těle znát. Musel věřit všemu, co říká.

To ale neznamená, že je to pravda, připomněl si Poole.

Postavil se a šel ke dveřím.

Porter za ním řekl: „Beze mě ho nechytíte. Nikoho z nich nechytíte.“

5

Clair

Den pátý • 5:43

Clair zvedla hlavu k sestře, která stála ve dveřích kanceláře. Žena byla ve službě od chvíle, kdy přijeli, a nevypadala o moc líp než všichni ostatní – zarudlé a opuchlé oči a pod nimi tmavé kruhy. Ani na chvíli však nevypnula. Clair měla pocit, že za celou dobu neměla jedinou přestávku.

„Doktor je na lince číslo čtyři,“ řekla a kývla hlavou k telefonu na stěně.

Clair jí poděkovala a vstala. Její tělo zaprotestovalo víc než stará kovová židle, která se na posledních několik hodin stala jejím domovem.

Všechno ji bolelo.

Bolely ji kosti. Krk. Dokonce i v očích cítila nepříjemné tepání. Z nosu jí teklo jako z kohoutku a pořád se klepala zimou.

Kloz ji ustaraně pozoroval ze svého rohu místnosti. Nevypadal, že je na tom lépe.

Přešla k telefonu, vzala do ruky sluchátko a stiskla podsvícené tlačítko. „Tady je detektiv Nortonová.“

„Detektive? Tady doktor Beyer.“

Kvůli karanténě se s doktorem ještě nesetkala osobně. Představovala si, že vypadá něco jako mix George Clooneyho, Patricka Dempseyho a toho roztomilého chlapa ze seriálu *Doktůrci*, protože

to jí vyloudilo úsměv na rtech a ten právě potřebovala. Hlas měl hluboký a drsný, jako by skřípal písek. Byl to hlas člověka, který celý život velmi opatrně volí slova, než něco řekne.

Odkašlal si a řekl Clair přesně to, co nechtěla slyšet. „Je to beznadějný případ. Ale to vy víte, že? Toho muže není možné zachránit.“

Clair se podívala na Kloze. Už předtím přestal ťukat na klávesnici a sledoval ji. Přitiskla si sluchátko k uchu a ztišila hlas. „Jestli ten muž zemře, je možné, že Anson Bishop někde ve městě vypustí SARS. Riskujeme tisíce životů.“

„Ale to nemění fakta, detektive. Tenhle muž má glioblastom v konečném stadiu. Velmi agresivní tumor už zasáhl velkou část jeho mozku. Odstranil jsem, co se dalo, ale způsobené poškození už nelze opravit. Jsem upřímně překvapený, že ještě žije. Kromě toho, že utrpěl ztrátu paměti a má poškozené motorické funkce, zasáhla rakovina zadní část jeho temenního laloku, primární motorickou korovou oblast i premotorickou kůru. Po operaci bude v lepším případě závislý na dýchacím přístroji. Zaznamenali jsme odchylky srdečního rytmu a domnívám se, že bude mít poškozený zrak. Kvalita jeho života...“

Clair při doktorově strojovém výkladu zavřela oči. „Říkali nám, že ho zachráníte, že máte nějakou speciální léčbu...“

„V Hopkinsově se zabývám studií ultrazvukové terapie,“ přerušil ji doktor Bayer. „Jedná se o neinvazivní léčbu glioblastomu, ale jsme teprve v začátcích klinických testů. Kdyby se na mě obrátil před několika lety, snad bych mu dokázal pomoci, ale teď? Onemocnění příliš pokročilo. V této fázi neexistuje žádná známá léčba ani cesta k uzdravení. Je pozdě.“

„Co ještě můžete udělat?“

„Nic, co už by někdo neudělal přede mnou. Stabilizovat ho, poskytnout mu co největší pohodlí a čekat na nevyhnutelné. Překvapilo by mě, kdyby v tomto stavu vydržel déle než den nebo dva.“

Clair vrhla pohledem po Klozovi. Ten se na ni díval s nadějí v očích. Odvrátila se od něj a odpověděla: „Potřebuju, abyste novinářům řekl, že operace Paula Upchurcha dopadla lépe, než se čekalo. Je stabilizovaný. Jakmile bude schopen převozu, máte v plánu

ho transportovat do Hopkinsovy nemocnice, kde budete pokračovat s léčbou. Musíte je přesvědčit, že doufáte, že se z toho dostane.“

Doktor Beyer neodpověděl.

Clair se podívala na hodinky. „Doktore, Anson Bishop čeká. Potřebujeme, aby uvěřil, že děláme všechno, co je v našich silách, a že Upchurchovi se dostává lékařské péče, na které trval. Nemusíte zacházet do detailů, hodte to na lékařské tajemství, jenom zanechte pozitivní dojem.“

„Detektive, mám odpovědnost k pacientovi, reputaci...“

„Svým jednáním teď můžete zachránit tisíce životů. Ten chlap, Paul Upchurch, unesl a zavraždil několik dívek. Dvě z nich jsou tady v nemocnici a bojují o život. Když umře, budu první, kdo tady zatančí, ale pokud jde o veřejnost, *pokud jde o Ansona Bishopa*, musí být jeho prognóza nadějná. Alespoň teď.“

Doktor dlouho neodpovídal. „Musím si to promyslet, detektive. A možná si promluvím s právníkem. Co když má Bishop v nemocnici člověka, který celou situaci sleduje a podává mu hlášení? Neznám osobně lidi, kteří se mnou byli na operačním sále. Mám svůj tým v Hopkinsově v Baltimoru.“

Clair si povzdechla a kroutila si rozčuchané vlasy. „Já nemůžu ven z pokoje. Potřebuju, abyste jim taky vysvětlil, co je v sázce.“

„Žádáte ode mě hodně, detektive.“

„Uděláte to?“

„Ozvu se vám.“

Než stačila odpovědět, zavěsil. Clair ještě chvíli stála a teprve pak položila sluchátko.

„Tak co, jak je na tom?“ zeptal se Kloz.

„Skvěle.“

Než stačil odpovědět, zaklepal kdosi na dveře. Clair přes okýnko v nich poznala Jarreda Maltbyho z Centra pro prevenci a kontrolu nemocí. Nevypadal nadšeně.

6

Poole

Den pátý • 5:48

Od okamžiku, kdy Poole vešel za Porterem, počet lidí v pozorovací místnosti narostl. Kromě Nashe tu byl ještě kapitán Henry Dalton s člověkem, kterého Poole neznal.

I když byl Dalton o dobrých patnáct centimetrů menší než Poole, vyzářovala z něj autorita, která ho činila mnohem větším. A třebaže bylo něco po páté ráno, zdál se být čerstvě oholený, osprchovaný a svěží. Poole by za sprchu vraždil.

„Nemůžete ho tu držet,“ řekl Dalton, aniž by se obtěžoval pozdravem.

„To si teda pište, že můžu.“

„Jestli se novináři dozví, že ho máme ve vazbě, ukřížují ho.“

„Pochopil jsem, že už vás informovali, kapitáne. Ten chlap se ukřižoval sám. Nejenže je podezřelým z vraždy v hotelu Guyon, ale je stíhaný za to, že té mrtvé ženě pomohl k útěku z věznice v New Orleansu a převezl ji přes několik států. Neuposlechl váš rozkaz a odjel z Chicaga honit Bishopa na vlastní pěst. Je tady zjevné riziko, že by mohl utéct. Já ho rozhodně nepustím. A je mi jedno, co na to novináři.“ Poole se ostře podíval na cizího muže v místnosti. „A vy jste kdo?“

Asi padesátiletý muž v tmavě modrém obleku a pečlivě zastřiženými šedivými vlasy mu podal ruku. „Jsem Anthony Warnick z kanceláře starosty.“

Poole ruku nepřijal a místo toho se obrátil k Daltonovi. „Potřebuju všechny Porterovy služební záznamy – prověrky, psychologické testy, hodnocení, všechno, co na něj máte. Musíme dát dohromady jeho minulost.“

„Podle mě byste měl trochu zvolnit a promyslet si to,“ odpověděl Dalton. „Vlastně my všichni.“

Warnick přistoupil blíž. „Agente, bylo by velmi nezodpovědné obvinít policistu z ohavných zločinů, které spáchal Anson Bishop, aniž bychom pochopili všechna fakta. Novináři jsou jako hyeny. Urvou jakýkoli kousek masa, který jim hodíte, bez ohledu na následky. Náhodou vás někdo vyfotí, jak vedete detektiva Portera zatčeného, a oběť nebude jenom on, ale celá policie, včetně vaší agentury. Ne-zastaví se jen u něj, budou vás mít všechny za zkorumpované poldy. Tohle město něco takového nezvládne, určitě ne teď. S tím, co se tady v poslední době děje a co se děje ve Strogerově nemocnici, mají všichni nervy na pochodu.“

Ztišil hlas a položil Pooleovi ruku na rameno. Poole ji shodil. Muž stejně pokračoval. „Jestli je v tom skutečně zapletený, je na spravedlnost dost času. Není důvod, proč bychom nemohli vést vyšetřování nevěřejně. Ujistíme se, že máme všechna fakta, a teprve pak s tím půjdeme ven. Tomu říkám odpovědný přístup.“

„Tohle není Sam.“

To řekl Nash. Stál u okna a díval se do výslechové místnosti. „Je roztěkaný, zmatený... vypadá, že několik dní nespál. Takhle nevy-padal, ani když mu zavraždili ženu. Jestli mu ten případ vezmete, tak ho to zlomí.“

„On už zlomený je,“ odpověděl Poole.

„Musí to dotáhnout do konce. Potřebuje to uzavřít.“

„Máš návrh?“

Nash pokrčil rameny. „Dej mu ty knížky. Ty deníky.“

„Jsou to důkazy a dost možná *proti němu*. Ty mu v žádném případě nedám. Musím je poslat na oddělení behaviorální analýzy v Quanticu. Jestli v nich něco je, tak to najdou.“

Dalton si vyměnil krátký pohled s mužem z kanceláře starosty a pak řekl: „Můžeme je tady zdigitalizovat a vaši lidé je budou mít během pár hodin. Sam si je bude moct pročíst taky. Samovi

řekneme, že jestli si chce deníky přečíst, musí zůstat tady, ovšem ne jako zatčený. Zůstane tady dobrovolně. Jestli něco najde, tak to bude skvělé. Jestli ne, budeme ho mít pořád pod zámekem a na očích. Vaši lidé mezitím budou moct analyzovat všechno, co jste našli v Jižní Karolině.“

Porter se ve výslechové místnosti znovu opřel založenýma rukama o stůl a propletl prsty. Pohyboval rty v němém rozhovoru.

Nashovi zazvonil telefon. Vyšel na chodbu, aby hovor přijal.

„Vyhovuje vám to tak, agente?“

To se znovu zeptal Warnick.

Pooleovi rovněž začal zvonit telefon. Vylovil ho z kapsy a podíval se na displej.

Zvláštní agent Hurless.

Zvedl prst. „Omlouvám se, ale to musím vzít.“

Hurless ani nečekal, až se v telefonu ozve. „Máme další tělo odpovídající Bishopovu podpisu. Žena na hřbitově tady v Chicagu. Na hřbitově Rose Hill. Už jsem tam poslal tým. Je Porter zajištěný?“

Poole se podíval oknem do místnosti. „Je.“

„Mám hlášení od Grangera z Jižní Karoliny, z věznice v New Orleansu a z Centra pro kontrolu nemocí tady v Chicagu. Snažíme se všechno vyhodnotit přímo v terénu. Až skončíte na místě činu, hlaste se u mě.“

„Ano, pane.“

Hurless zavěsil.

Nash se vrátil do místnosti úplně bledý. Podíval se na Daltona a pak na Poolea. „Máme další tělo.“

„Teď jsem to slyšel, už tam jedu.“

Nash hlasitě vydechl a obrátil se ke svému nadřízenému. „Pane, dokud neodstraníme tělo z kolejí, červená trasa bude mimo provoz. Musíme to oznámit veřejnosti.“

Poole se zamračil. „Červená trasa? To tělo je na hřbitově.“

Nashovi se záhadným způsobem podařilo zblednout ještě víc. „Mně volali od těla, které našli na kolejích červené trasy metra u stanice Clark. Je to žena a někdo to tělo musel nastavit do konkrétní polohy. Na zemi vedle ní leží tři bílé krabičky převázané černým provázkem.“

7

Nash

Den pátý • 6:13

Detektiv Brian Nash zaparkoval svůj částečně zrenovovaný Chevrolet Nova z roku 1972 za sanitku stojící u krajnice na Lake Street nedaleko LaSalle. Vylovil z přihrádky u spolujezdce cedulku s nápisem policie a položil ji na palubní desku. Před pár minutami mu volala Clair, aby si pospíšil. Ještě stále ji měl na lince.

„A jsou si jistí?“ řekl do telefonu, než posunul řadicí páku do polohy P. Nastavil volnou ruku před ventilaci. Vzduch z ní sice šel, ale nebyl o mnoho teplejší než vítr vanoucí od jezera.

„Maltby z Centra pro kontrolu nemocí říkal, že test provedli dvakrát, než se za mnou vydal,“ odpověděla Clair. „Injekční stříkačka, kterou jsme našli zapíchnutou v jablku u Upchurchova spisu, obsahovala čistý kmen viru SARS v laboratorní kvalitě.“

„Do prdele.“

„Přesně, do prdele,“ souhlasila Clair. „Rozdávají tu antibiotika jako bonbóny, ale kromě toho nemůžou nic moc dělat. Žádná prevence neexistuje. Uzavřeli to tady těsněji než zadek katolické školačky.“

Nash se zasmál, ovšem jeho smích se brzy proměnil ve vlhký kašel.

„Bože, nezniš moc dobře.“

„Asi na mě leze rýma nebo něco. Nespál jsem, počasí na pytel, tak to tělo nedává. Prostě mě to dohnalo.“

„Ty občedy ve fastfoodech a energetické tyčinky ti taky moc nepomůžou. Tvé tělo má být chrám, a ty se k němu chováš jako domáci někde ve slumu, který doufá, že když vyhoří, shrábne pojistku.“

Nash sklopil pohled k obalům z McDonaldu na podlaze auta a změnil téma. „Před pár minutama jsem v rádiu slyšel Upchurchova doktora. Vypadá to, že aspoň tohle máme z krku.“

„To byly kecy, doktor mlží, aby nám získal čas. Upchurch už to má skoro za sebou. Zbývá mu maximálně osmačtyřicet hodin. Všechny, kdo jsou s ním v kontaktu, držím na řetězu, aby se informace o jeho stavu nedostala ven.“

„Jestli jsi volala s tím, že mě rozveselíš, Clairuško, tak ti to moc nejde.“

U východu z metra podlezl uniformovaný policista žlutou pásku a vykročil k Nashově chevroletu. Vítr mu u nohou zvedal prachový sněh, který ještě chvíli vířil ve vzduchu. Když policistovi došlo, čím auto je, ledabyle na Nashe mávl a otočil se zpátky.

„Je ta mrtvá Bishopova práce?“

„Jsem ještě venku,“ odpověděl Nash. „Ale zatím to tak vypadá.“

„Věříš tomu, co říkal Sam o Bishopových rodičích?“

„Teď zrovna nevím, čemu věřím.“

„Protože by to mohl být jeden z nich. Nebo taky nikdo z nich. Třeba jenom Bishopa někdo kopíruje.“

Nash vypnul topení a znovu ho zapnul. Ta kraksna na něj foukala studený vzduch. Byl úplně zmrzlý a nemohl se zahřát. „Sam by nám řekl, že se máme soustředit na důkazy. Všechno ostatní je jen šum. Takže ho poslechneme.“

„... viděl jsi ho, že?“ zeptala se Clair.

„Nejsem si jistý, co jsem vlastně viděl. Netuším, jestli se z tohohle ještě dostane.“

Clair na okamžik ztichla. „Víš ten agent FBI, že jsi tam?“

„Jo, ví. Nastavil *mantinely*.“

„Mantinely?“

Kdosi zaklepal Nashovi na okno a on se lekl tak, že mu málem vyskočilo srdce z hrudi. „Bože!“

„Co?“ zeptala se Clair.

Nash se otočil na bok. Vedle jeho auta stála Lizeth Loudonová ze zpráv stanice Channel Seven. Schovala ruce hluboko do kapes bundy lemované kožešinou a poskakovala z nohy na nohu, aby se zahřála.

„Musím jít, Clair. Pak ti zavolám.“

Ukončil hovor a zhasl motor. Ten zaprskal, jako by si nebyl jistý, jestli zhasnout chce, a pak ztichl. Nash vystoupil z auta, bouchl za sebou dveřmi a protáhl se kolem Loudonové ke vchodu do metra. „S váma mluvit nebudu.“

„Jestli nebudete, tak si něco vymyslím,“ odpověděla a vyrazila za ním.

„Kde máte kameramana?“

Ukázala palcem za sebe na dodávku zaparkovanou tři místa za Nashovým autem. „V teple.“

„Tak běžte za ním.“

„Vím, že je tam dole mrtvola. Možná oběť V40.“

„Žádná mrtvola tam není.“

Natáhla k němu ruku s telefonem. Na displeji byl příspěvek z Facebooku. „Mně to připadá jako mrtvola.“

Nash si v duchu poznamenal jméno profilu. „Podle mě je to podvrh.“

Podlezl pod žlutou páskou ohraničující místo činu. Když se pokusila jít za ním, vynořil se odkudsi znovu strážník a řekl jí, aby odstoupila.

„Já patřím k němu,“ řekla.

Nash zavrtěl hlavou a vykročil po schodech. „Nepatří.“

„Kde je detektiv Porter?“ zavolala na něj. „Neměl by tady být?“

Nash jí neodpověděl. Šel po schodech na nástupiště, odkud se ozýval šum hlasů.

I když zářivky na stropě fungovaly, postavili na koleje čtyři halogeny, které svítily mnohem jasněji. Vytvářely jakousi bublinu bílého světla pod žlutou září přicházející od stropu. Na východní straně tunelu stála souprava a na kolejích na západní straně Ford F150 na speciálních ráfcích. Měl rozsvícená světla namířená přímo na koleje. Asi po dvaceti metrech se však ztrácela, neboť neproniknutelná tma byla zjevně mocnější.

Na okraji nástupiště nasměrovali Nashe ke schůdkům. Sešel po nich do kolejiště.

„Třetí kolej je živá. Nemůžeme ji odpojit, vyřadili bychom z provozu zbytek trasy,“ řekl kdosi za ním. „Takže pozor, kam šlapete.“

Další žlutá páska ohraničovala čtvercový prostor na kolejích mezi pick-upem a soupravou. Halogenová světla dokázala vymazat všechny stíny. Za páskou stálo asi šest lidí – několik uniformovaných policistů, dva kriminalisté z chicagské metropolitní policie a tři od FBI. Za páskou nebyl nikdo. Všechny oči se upíraly na Nashe. Veškerý hovor najednou utichl.

Nash podlehl pod páskou a přešel doprostřed kolejiště.

Klekl si.

Vytáhl telefon a zavolal Pooleovi.

„Popiš mi ji,“ řekl Poole, když hovor přijal. „Každý detail. Máš čas. Nevynechej vůbec nic.“

Nash se krátce ohlédl na tři agenty FBI stojící za páskou. Dva technici chicagské kriminálky stáli vedle nich. Všichni ho sledovali. Nikomu z nich se očividně nelíbilo, že musí stát stranou.

V okamžiku, kdy zjistili, že mrtví jsou dva, a Poole se pokusil převzít vyšetřování, zavolal Warnick starostovi, starosta zavolal řediteli FBI a ředitel zavolal Pooleovu nadřízenému. Ani ne za pět minut dostal Poole rozkaz nejen o všem chicagskou policii informovat, ale dokonce vzít její členy do týmu. Síla prýštící ze vzájemné spolupráce byla zjevně nejlepším způsobem, jak si zachovat tvář před veřejností. Poole sice něco namítl, ale okamžitě byl umlčen. Nash si nedělal iluze ohledně důvodu, proč Pooleho nadřízený tak ochotně souhlasil. FBI si chtěla nechat obětního beránka na dosah ruky. Kdyby se něco zvrtilo, budou mít někoho, na koho to hodí a kdo *není* členem FBI. Aneb naše úžasná vláda v praxi.

Nash si odkašlal. „Je... vlastně si věk netroufnu odhadnout. Podle mě tak třicet, možná čtyřicet. Těžko říct. Na sobě má bílé negligé z tenkého materiálu. Podle toho, co vidím, je to všechno. Žádné boty, spodní prádlo, kabát, nic jiného na místě činu není. Pokožku má pokrytou jakýmsi bílým práškem. A vlasy taky.“

„Má ho i na oblečení?“

„Ne.“

„Takže ji někdo oblékl po smrti?“

„Vypadá to tak.“

„Co dál?“

Nash si sundal černé kožené rukavice a nasadil si gumové, které vytáhl z kapsy. Přidal ještě chirurgickou dýchací roušku pro případ, že by prášek byl něčím kontaminovaný. Sklonil se blíž. „Má zavřené oči, ale myslím, že pravé chybí. V koutku je trocha zaschlé krve.“ Pomalu jí odhrnul vlasy. „Nemá ucho. Někdo ji vystavil, aby vypadala... že se modlí. Klečí.“

Sáhl jí na ústa a pokusil se je otevřít. „Je ztuhlá. Nemůžu jí otevřít pusu.“

„Posmrtná ztuhlost?“

„Nepřipadá mi to tak. Spíš tou zimou.“

„Tak to nedělej silou,“ řekl mu Poole. „Koroner nám potvrdí, jestli jí vyřízl jazyk. Máš ty tři krabičky? Jsou převázané černým provázkem?“

„Jo,“ odpověděl Nash. „Ale takhle by to nemělo být. Bishop je posílá po jedné poštou, zhruba během jednoho týdne. Nenechává je u těla.“

„U těla, které jste našli s Porterem v tunelech, to tak bylo. U toho Talbotova ředitele,“ nadhodil Poole.

„Gunther Herbert,“ řekl Nash.

Bishop řekl Porterovi, že Herberta mučil, aby z něj dostal informace o Talbotových financích. Informace, které usvědčovaly chicagského realitního magnáta z mnoha zločinů a napojení na podsvětí.

„A stejné to bylo v případě Libby McInleyové,“ dodal Poole. „Nechal všechny tři krabičky na stolku.“

„Nás pachatel jí něco napsal nožem na čelo.“

„A co?“

„Jsem zlo.“

Libby vrah rovněž pořezal. Měla na těle tisíce drobných řezných ran způsobených žiletkou.

„Herberta a McInleyovou vrah mučil, aby získal informace,“ odpověděl Nash tiše. „Tím se lišili od ostatních obětí.“

„Co ještě?“

Nash se sklonil blíž. Žena vypadala spíš jako socha než jako člověk. Ještě nikdy neviděl oběť nastavenou do takové pozice.

Modlila se.

Přimhouřil oči. „Konečky prstů...“

„Co s nima?“

„Jsou... popálené.“

„Aby nešlo sejmout otisky?“

„Asi ano,“ odpověděl Nash, který se snažil podívat lépe, aniž by ženě pohnul s rukama. „To taky ještě nikdy neudělal.“

„Je tam nějaká cedule?“

„Cedule?“

„Kus lepenky, papíru... cokoli s textem.“

Nash se rozhlédl kolem mrtvé ženy. „Nic nevidím... aha, vydrž.“

„Tak co?“

Nash se postavil a přešel ke stěně. Otočil se na několik policistů, kteří ho stále pozorovali. „Ví někdo, jestli to tady bylo předtím?“

Nikdo neodpověděl.

„Tak co?“ opakoval Poole.

Nash se natáhl a dotkl se barvy. Byla ještě mokrá.

OTČE, ODPUSŤ MI

Text nastříkaný sprejem na zdi tunelu, téměř ztracený mezi ostatními graffiti.

8

Poole

Den pátý • 6:22

Celou dobu, co Poole mluvil s detektivem Nashem, nespouštěl oči z těla. Mrtvá žena klečela na břehu jezírka a vypadala, jako že se modlí. Na stříbrném podnose před ní ležely tři bílé krabičky převázané černým provázkem. O tělo měla opřenou cedulku s textem *Otče, odpusť mi* a na čele vyrytý nápis *Jsem zlo*.

Zpovzdálí ho sledoval tým kriminalistů. S nimi i někdo z úřadu soudního lékařství. Stejně jako v případech místa činu v metru i tady dostali rozkaz držet se zpátky.

Poole si klekl do sněhu a podíval se jí zblízka na prsty. I když měla sepnuté dlaně, jasně viděl popálená bříška prstů. Jednalo se nejspíše o poleptání nějakou chemickou látkou, zřejmě kyselinou – sírovou nebo možná chlorovodíkovou.

Sáhl jí na ústa a pokusil se je otevřít. Nešlo to. Přesně, jak říkal Nash, na posmrtnou ztuhlost bylo sevření moc silné. Zřejmě zmrzla. Teplota byla v tuto chvíli kolem minus deseti a v noci klesla skoro ke dvacítce, přičemž foukal ledový vítr od jezera.

Na těle měla rovněž bílý prášek. Pod vrstvou sněhu šel hůře vidět, ale byl tam. Jakýsi tenký film, který pokrýval celou kůži, ale nešaty. Někdo ji oblékl až poté, co prášek přišel do kontaktu s tělem. Trochu se třpytil, takže byl krystalický.

Sůl?

Paul Upchurch s Bishopovou pomocí topil své oběti v nádrži se slanou vodou. Mohlo jít o zbytek obsahu z nádrže?

Pooleovi zazvonil telefon. Vyndal ho z kapsy, ale číslo neznal.

„Tady agent Poole.“

„Zdravím, tady šerifka Banisterová ze Simpsonvillu. Omlouvám se, že ruším tak brzo. Jste ještě v New Orleansu?“

„Už jsem zpátky v Chicagu,“ odpověděl Poole. Postavil se a naznačil vyšetřovatelům, že můžou začít dokumentovat a katalogizovat místo činu. „Co pro vás můžu udělat, šerifko?“

„Mám... mám tady mrtvého,“ řekla nervózně. Chvěl se jí hlas. „Našli jsme ho asi před dvěma hodinama přímo na schodech budovy soudu. Normálně... klečel. Skoro jako by se modlil. Přesně takhle to vypadá. U těla jsou tři bílé krabičky s černým provázkem. A někdo přidal na schody nápis.“

„Otče, odpusť mi,“ zašeptal Poole.

„Jo. Jak to víte?“

„Tušíte, kdo je ta žena?“

„Není to žena, ale muž. A vím naprosto přesně, kdo to je.“

9

Clair

Den pátý • 6:29

Clair kýchl a vytáhla z krabičky na stole vedle ní další papírový kapesník.

„Budeme potřebovat větší balení,“ parafrázoval Kloz památnou větu Roye Scheidera z filmu *Čelisti* svým nejlepším akcentem obyvatele Nové Anglie, který ovšem nebyl moc dobrý. Hlasitě potáhl nosem.

Clair se na něj podívala. „Já tady s tebou fakt nechci umřít.“

Kloz se opřel, až stará kovová židle zaskřípala. „Kdyby sis mohla vybrat, kdy a s kým umřeš, kdo by to byl?“

Na okamžik se nad tím zamyslela. „Matthew McConaughey. Vždycky jsem si říkala, že na bělocha je hodně sexy. Ale McConaughey, kterému je něco přes čtyřicet, ne to ucho z *Omámení a zmateení*. Ten fantastický výraz dostal až s věkem.“

„A kde?“

„Asi na pláži v Barbadosu.“

Kloz zavrtěl hlavou. „Á, tak to nevím. Na pláži jde umřít jediné tak, že tě sežere žralok. A sežrat se žralokem se přece nikdo dobrovolně nenechá.“

„To je ale blbá hra.“

Kloz si jí nevšiml. „Já bych si vybral Jennifer Lawrence, ale jediné v tom koženém oblečku z *Hunger Games*.“

„A kde přesně bys s ní chtěl umřít?“

„V Toledu, to je v Ohiu. Bez debat.“

„Proč v Toledu?“

Pokrčil rameny. „Nejsou tam žraloci.“

„To máš pravdu.“

„A hlavně v Toledu není co dělat, takže kdybych tam zůstal trčet s Jennifer Lawrence v koženém oblečku, zamčený v nějakém zastrčeném motelu, kde nic...“

Clair vši silou zavřela oči a zakryla si dlaněmi uši. „Dost. Nechci vědět, na co myslíš. Ani teď, ani nikdy.“

„Snažím se tě trochu rozveselit.“

„Já vím.“

„Já tady nechci umřít.“

„Já vím.“

„Nemůžeme z tohotohle baráku ven a mně to začíná lézt na mozek.“

„Já vím.“

Kloz se zapřel pravou nohou o zem a začal se i se židlí pomalu otáčet proti směru hodinových ručiček. „Virus SARS má inkubační dobu až deset dní. Náš kamarád z Centra pro kontrolu nemocí to ještě neřekl nahlas, ale podle platných směrnic to tady musí zůstat zavřené ještě deset dní po posledním známém případě. Jestli nás nezabije virus, tak se odsud dobré dva týdny nedostaneme.“

„Tak dlouho nás tu nemůžou držet.“

„Proč ne?“ opáčil Kloz. „Máme lůžka, jídlo, lékařskou péči a jsme izolovaní. Napadá tě lepší místo, kam by nás mohli dát? Nebudou riskovat, že se virus dostane mimo budovu.“

„Bishop virus má. Může být kdekoli.“

„A jestli nakazí další lidi, lidi z Centra je nejspíš převezou sem ze stejného důvodu, z jakého tady drží nás všechny. Lůžka, lékařská péče, jídlo a možnost izolace. Zamknou nás tady, než se s náma virus popere a vyčerpá se. Bez možnosti léčby nic jiného nedává smysl. Nikdo nebude riskovat epidemii. Nepustí nás, ani kdyby Bishopa dneska chytili a zavřeli. Nejdřív musí uběhnout inkubační doba.“

Clair věděla, že má pravdu, ale nechtěla to připustit. Zmuchla papírový kapesník a hodila ho do koše. Přistál třicet centimetrů před ním.

Kdosi třikrát rychle zaklepal na dveře.

Oba zvedli hlavu.

Do místnosti vkročil Jerome Stout dřív, než kterýkoli z nich stačil něco říct. Jako šéf ostrahy nemocnice se od jejich příchodu ještě nezastavil a vypadal nejméně tak utrmácený jako ostatní. Na hladce oholené hlavě už mu rostlo strniště a na uniformě měl v podpaždí tmavé skvrny. Clair se doslechla, že práci v nemocnici vzal poté, co v padesáti odešel od chicagské metropolitní policie. To bylo před pěti lety. K něčemu takovému se ale určitě dobrovolně neupsal. Přes pusku měl dýchací roušku, která tlumila jeho unavený hlas. „Detektive, potřebuju, abyste šla se mnou.“

„Proč?“

Nervózně se podíval na Klozowského v zadním rohu a pak zpátky na ni. „Máme tu mrtvého. Je to zlé.“

„A sakra,“ zabručel Kloz.

Clair se postavila a vykročila ke dveřím.

„Nasadte si ji,“ přikázal jí Stout a kývl k roušce, kterou jí už dřív dala.

Nasadila si ji na obličej a stáhla za ušima. Pak rychle vyrazila za ním.

Clair nechtěla jít přes jídelnu, ale než se ho stačila zeptat, jestli můžou jít jinudy, vešel. V okamžiku, kdy ji lidé spatřili, došlo k pozdvižení. Když policie do nemocnice přivezla osmdesát sedm možných Bishopových obětí, dostaly pokyn setrvat v jídelně a dvou sousedních chodbách. Kromě Klozowského zde byla jediným zástupcem chicagské metropolitní a lidi ji okamžitě poznali. Někteří měli roušky, jiní ne, ale všichni křičeli, vstávali a se vzteklým pohledem mířili přímo k ní. Stejně jako ona chtěli odpovědi, které jim ovšem nemohla dát. Prodrala se co nejrychleji na druhou stranu a těm, kdo byli nejbliž, řekla, aby se uklidnili, že všechno brzy skončí. Bylo jim ovšem jasné, že jsou to kecy. Spousta z nich byli lékaři, a ti věděli, která bije. Přivezli sem i jejich děti a partnery. Lidé od té doby odsunuli stranou stoly a mnozí dokonce začali stavět stany z nemocničních prostěradel, aby se oddělili od ostatních. Nejméně dvacet či třicet chybělo. Podle toho, co Clair řekli už dřív, dostaly některé rodiny pokoje, nebylo jich

ovšem dost pro všechny. Mnoho z těch, které sem přivezli, byli zaměstnanci, a pokud měli vlastní kancelář nebo ordinaci, odebrali se do ní. Další se utábořili v šatnách. Několik pracovníků nemocnice dokonce odešlo na službu, jako by se nic nedělo. Ostatní zaměstnanci se je pokusili dostat zpátky, než nastane nebezpečí, že rozšíří virus, ovšem většinou bylo jasné, že už je pozdě. Virus se z jídelny rozšířil do celé budovy, a tu bylo nutné izolovat, přesně jak říkal Kloz.

Stout ji odvedl k výtahům. Když se za nimi zavřely dveře a oddělily je od vzteklého davu, oddechla si.

Jakmile se ocitli sami, řekl Stout: „Pár se jich pokusilo rozbít skleněné dveře v hale a dostat se ven, ale policie tam má zásahovku. Jsou v plné polní. Radši nechci domýšlet, co by se stalo, kdyby někdo překročil hranici.“

Byla to Clair, kdo navrhl, aby před vchod postavili zásahovou jednotku, ale nehodlala se o tom zmínit. Za roky, které strávila u chicagské metropolitní policie, se ocitla ve třech vyhocených situacích nazývaných občanský nepořádek. Policie záměrně nepoužívala výraz nepokoje. V každém z případů vždycky nejdřív cosi viselo ve vzduchu, jakási předzvěst. V nemocnici byla tahle předzvěst přímo hmatatelná a Clair nebyla první, kdo si toho všiml. Zaměstnanci si plnili povinnosti téměř v naprosté tichosti a vzájemně se nespouštěli z očí, stejně jako obezřetně sledovali dav cizinců v jídelně. Rodiče tiskli děti k sobě a při každém zakašlání nebo kýchnutí se na dotyčného upřely přímo vražedné pohledy. Mluvílo se o tom, že Centrum pro prevenci a kontrolu nemocí bude nemocné posílat na izolaci, protože zástupci projednávali s vedením nemocnice možnost vyhradit celé křídlo v prvním patře, ale Clair zatím netušila, jestli tenhle plán nabyl reálnější podobu.

Vyjeli výtahem do třetího patra.

Když se dveře otevřely, nasměroval ji Stout na chodbu doleva. Na stěně visel nápis *Kardiovaskulární nemocnění*. „Asi před deseti minutama ho našla jedna sestra.“

„Koho našla?“

Neodpověděl. Mlčky zahrnul do další chodby a pak ještě jednou, čímž se dostali do administrativní části nemocnice. Většina dveří

byla zavřená a žaluzie na oknech zatažené. „Druhé dveře nalevo,“ řekl Stout a ukázal prstem.

Clair šla označeným směrem. Na cedulce na dveřích stálo *Dr. Stanford Pentz*. Ruka jí sklouzla k rukojeti služební zbraně u opasku.

„Tu nebudete potřebovat.“

Clair i tak odepla kožený řemínek na pouzdru a sevřela pistoli pevněji, zatímco druhou rukou chytila za kulovou kliku. Dveře se otevřely směrem do kanceláře. Po levé straně stál gauč a po pravé mahagonový stůl s dvěma koženými kancelářskými židlemi. Na stěnách visely diplomy a stůl zdobila jediná fotka. Byli na ní tři lidé: asi šedesátiletý muž se svou ženou a zhruba dvanáctiletý chlapec. Všichni vyfešákování a s úsměvem na tváři.

Uprostřed místnosti klečel muž, otočený zády ke Clair a čelem k velkému oknu, které zabíralo vekou část protější stěny. Hlavu měl sklopenou a bradou se dotýkal hrudníku. Na nohou neměl boty. Ty ležely vedle něj.

Clair přistoupila blíž.

Stout zůstal u dveří. Odkášlal si, ale jinak nic neříkal.

Clair muže obešla, postavila se mezi něj a okno a teprve v tu chvíli spatřila krev a tři bílé krabičky seřazené na zemi.

10

Nash

Den pátý • 8:31

Nash ze sebe shodil bundu a vzápětí se před ním otevřely dveře výtahu do podzemního podlaží budovy chicagské metropolitní policie. Chodba, která obvykle zela prázdnotou, nyní připomínala úl. V okamžiku, kdy se dveře výtahu otevřely, vjel do něj dvacetiletý mladík s kolečky plnými spisů.

Byly v krabicích, které Nash znal.

„Kam to vezete?“

„Na Rooseveltovu,“ odpověděl mladík.

Nash si všiml, že má za opaskem odznak FBI. „Na čí rozkaz?“

Mladík se natáhl a stiskl tlačítko do přízemí. Pak ukázal palcem zpátky do chodby. „Asi vám nejlíp odpoví agent Poole.“

Když se dveře výtahu začaly zavírat, strčil do nich Nash nohu. Narazily, znovu se otevřely a Nash rychle zmáčkl tlačítko pro každé patro. Teprve pak vyšel ven.

V tu chvíli se kolem něj protlačil další agent s nákladem dalších šesti krabic.

Tým pracující na případu Opičího vraha už několik let operoval ze sklepa, kde si zřídili místnost přezdívanou válečný kabinet. Bylo pro ně jednodušší soustředit se zde než nahoře v aréně mezi všemi ostatními detektivy. Příliš mnoho otázek, příliš mnoho zvědavých očí a také spousta informací, které unikly do tisku. Díky izolaci

ve sklepeš učinili všemu přítrž. Nebo alespoň z velké části. Když před několika měsíci zjistili, že Anson Bishop je V4O, který jim ovšem utekl, převzala vyšetřování FBI. Její agenti si zabrali místnost naproti válečnému kabinetu. Porter tvrdil, že je to jen dočasně, že buď Bishopa chytí, nebo FBI případ místnímu oddělení vrátí, jakmile přestane plnit přední stránky novin. Ani jedno se ovšem nestalo a případ se naopak vyrotlil. Všechno bylo čím dál horší.

Nash se nejprve podíval do kanceláře FBI. Seděli v ní čtyři agenti, ani jednoho neznal. Všichni balili krabice a skládali je ke dveřím.

Naproti přes chodbu, ve válečném kabinetu, našel zvláštního agenta Franka Poolea, jak sedí na židli v přední části místnosti a hledí na tři flipcharty s důkazy.

Když Nash vstoupil, cítil, jak brunátní. „Co to má jako být, Franku?“

„Zvláštní agent Hurless chce všechno přesunout do oblastní kanceláře FBI na Rooseveltově. Máme podrobnosti, které přišly z New Orleansu a Simpsonvillu – těch šest těl nalezených u jezera... dům... všechno, na co Sam narazil od okamžiku, kdy odjel z Chicaga, až do chvíle, kdy ho našli v hotelu Guyon.“

„A proč se to nedá řešit tady?“

„O tom nerozhoduju já.“ Poole ani na okamžik nespustil oči z tabulí, když se zeptal: „Jak dobře se znáš se starostou?“

„Já? Potkal jsem ho dvakrát na oficiální akci, potřásl si s ním rukou a vyfotil se s ním. Podle mě nemá tušení, kdo jsem.“

„A co s Anthonym Warnickem z jeho kanceláře?“

„Toho jsem viděl poprvé dneska,“ odpověděl Nash. „Proč?“

Ani teď Poole nezvedl hlavu. „Warnick volal do kanceláře starosty. Starosta zavolal nadřízenému mého nadřízeného a ani ne za pět minut jsem dostal rozkaz zapojit tě do vyšetřování. Deset minut předtím po mně Hurless chtěl, abych tě zavřel spolu se Samem. Někdo drží někoho pod krkem. Takovou připosranou reakci nejde jinak vysvětlit.“

Poole se postavil, přešel k první tabuli a ukázal na tři slova napsaná u jména Arthur Talbot – *Kamarád starosty*.

„To musel napsat Sam,“ odpověděl Nash. „Víme, že s ním Talbot chodil na golf. A přispíval mu na volební kampaň. Jeho projekty